

O SRNICI, KI NI VEDELA KDO JE

Danica Krajnc

Globoko v gozdu na Kočevskem je živela mlada srna Ela. Bila je najlepša med vsemi srnami daleč naokoli. Njen kožuh je bil svilnat, čiste in nežne barve lupine divjega kostanja. Brezhiben v vsakem pogledu. Imela je največje oči, kar se jih je dalo videti pri srnah, obrobljene z gostimi in dolgimi trepalnicami. In njen smrček je bil prav očarljiv. Imela je tudi prelepe vitke noge, obute v prečudovite parklje. Bila je tako ljubka, skromna, malce sramežljiva in še bolj plašljiva, kot so srne sicer, da ji druge srne niso mogle zavidati njene lepote, kljub temu, da je tu bila res najlepša med vsemi najlepšimi srnami. Ker je bila skromna, se ni nikoli rivala v ospredje. Vendar zaradi svoje lepote ni mogla ostati neopažena in so skoraj vsi mladi srnjaki noreli za njo. Vsi so jo hoteli imeti za družico, pa tudi prijateljico. Postavljali so se pred njo, tekmovali med seboj, da bi s tem opozorili nase in se najbolj jeznoriti tudi pretepali za njeno naklonjenost, včasih skoraj do krvi. A ona nobenemu ni naklonila niti malo pozornosti, kljub temu, da je bilo med njimi kar nekaj pravih lepotcev. Pa ne da so bili samo lepi, tudi močni in možati so bili. In tem nikakor ni šlo v glavo, kako to, da jih Ela noče niti prav pogledati, medtem ko je večina ostalih mladih srn kar norela za njimi. Seveda je bila prijazna in lepo vzgojena, pa jim je vedno prijazno odzdravila na pozdrav, a je vedno ostalo samo pri tem. Vedno se je samo bežno ozrla, odzdravila, potem pa z resnim obrazom in sklonjeno glavo hitela naprej.

Bila je pomlad, resda zgodnja, a se je v gozdu začelo prebujati življenje. Mladi poganjki listavcev so začeli bojazljivo kukati izpod svojih toplih plaščev, ki so jih ščitili od pozebe v še vedno svežih nočeh in zgodnjih jutranjih urah. A so jih topli sončni žarki hitro privabili na plan. Na jasah se je vse bohotilo od rumenih trobentic, belih zvončkov in rumenega spomladanskega žafrana. Čebele, ose in pisani metulji so veselo letali od cveta do cveta in nabirali nektar. Čebele in ose so veselo brenčale. Tudi kakšen sršen se je občasno pojavil vmes in s svojo velikostjo takoj pregnal vse ostale od najlepših in najbolj dehtečih cvetov. Pa tudi kakšen čmrlj, ki je s svojim žametnim kožuščkom izstopal od ostalih. V drevesnih krošnjah so veselo čebljali ptički, nekateri so se oglašali s prelepim petjem, drugi pa s predirnimi kiki. Topli pomladanski sončni žarki so prebudili vse zaspance, ki so si še majali komaj odprte oči, po dolgem zimskem spancu, in jih zvabili ven v življenje. In prav v vseh je začela plati prebujena kri.

Tudi mladi srni Eli so sončni žarki pognali kri po žilah. Tudi njej njena prebujena kri ni dala miru. Nekaj jo je zelo vznemirilo, pa ni prav vedela kaj.

V njenem tropu in prav v bližini brloga, v katerem je živela, je živel mlad srnjak. Močan in možat. Postaven, da je kaj, a je imel na svojem levem bedru globoke brazgotine od poškodbe, ko ga je nekoč, ko je bil še otročiček, zbil in ranil objesten motorist, ki je s svojim ogromnim motorjem norel po cesti. Preživel je, ker mu je njegova mamica lizala rane, nanje polagala zdravilne rastline, zanj skrbela in ga negovala. Vendar so mu ostale tiste brazgotine, ki so kazile njegovo mlado telo. Zaradi tistih brazgotin ni bil prav sprejet v družbo sovrstnikov in mlade srne so se ga izogibale daleč naokoli. Zato se je bolj osamljen, kot ne, potikal naokoli po gozdu, vedno zamišljen in resen. Bil je prepričan, da mu zaradi tistih brazgotin ne

bo nikoli uspelo pridobiti družice in se zato ni niti trudil, da bi zapeljal katero od mladih srn v gozdu. In morda je ravno to bilo tisto, kar je pri prelestni Lei zbudilo zanimanje zanj. Pa ne le zanimanje, z vedno večjim hrepenenjem ga je začela opazovati, kar ni ušlo njenim staršem.

Ker je bila sramežljiva in še bojazljiva za povrh, seveda ni mogla meni nič in tebi nič kar stopiti pred mladca in ga kar tako ogovoriti in se mu vsiliti. Le opazovala ga je lahko, dokler ji je njena prebujena mlada kri še to dovoljevala. Ko pa ji je že razburkana kri zameglila možgane, je pozabila tako na sramežljivost, kot tudi na bojazljivost in je storila ravno to, za kar je bila prepričana, da se ne spodobi. Enostavno je stopila k mlademu osamljenemu srnjaku in je začela tik ob njegovi glavi grizljati dišečo sočno travo. Njen dih je dražil nosnice mladega srnjaka. Moral jo je pogledati in to, kar je videl, mu je vzelo dih. Ni mogel verjeti, da si takšna lepotica želi njegovo družbo. Hotel jo je preizkusiti, pa se ji je oddaljil za par korakov, a srnica se mu je ponovno približala. Potem je začel veselo skakljati in tekati v cik-cak. Mlada srnica ga je oponašala in mu sledila. Tako se je začelo. Potem sta vedno tičala skupaj. Skupaj sta veselo grizljala sočno travo, se skupaj odžejala v bistrem potoku, tekala po gozdu in se lovila, potem utrujena obležala na blazinah mehke trave in opazovala prečudovito naravo. In nekega dne je, kot sad njune ljubezni, privekala na svet mala srnica Lea, luštna mala kepica, ki jo je njena mamica oboževala in enako njen mladi očka.

Nekega dne, le nekaj mesecev po Leini skotitvi, je njen očka mirno spal v globoki senci, ker ga je močno sonce utrudilo in zazibalo v trd spanec. Mlada Ela je izrabila to priložnost, da svojo ljubko Leo nauči nekaterih spretnosti, ki jih bo potrebovala v življenju, med ostalim tudi, kako varno prečkati cesto. Srne so namreč morale nemalokrat prečkati prometno vaško cesto, da so lahko prišle do hrane, včasih pa tudi do sveže čiste vode. Ela je pogumno stopila na cesto, Lea je pa capljala nekaj korakov za njo, malo še nespretno, malo pa v strahu pred to veliko cesto. Bilo je tik pred ovinkom in srnici nista mogli videti drvečega avtomobila za tem ovinkom. Tudi slišati ga nista mogli. Naenkrat je pa počilo in Ela je poletela visoko v zrak, potem pa z vso težo treščila na tla in obležala pod kolesi avtomobila, ki se je šele takrat vstavil. Mala Lea pa je vse to samo nemo opazovala. Bila je v šoku. Tresla se je po vsem telesu in noge so se ji šibile, tako da ni mogla ne naprej in ne nazaj. Sploh se pa ni mogla zavedati tega, kaj je tista rdeča tekočina ob telesu njene mamice, ko je avtomobil zapeljal malce nazaj in se ustavil, kot tudi, zakaj njena mamica ni vstala, temveč tam v tisti mlaki le negibno leži.

Med tem, ko se je Lea tresla od strahu, je mlajši voznik izstopil iz avtomobila in začel pregledovati, kaj je z njegovim avtomobilom. Ugotovil je, da je zvit le sprednji blatnik. Morda je celo počil, a to ga ni vznemirilo, da bi si ga bolj natančno ogledal. Da le ni bilo kakšne večje škode. Seveda je bil blatnik krvav. Tudi podvozje je bilo krvavo. In sprednje gume tudi. Voznik je v paniki pograbil telo mrtve Ele in ga zagnal čez cestno bankino, potem pa se je še ozrl naokoli, da vidi, če ga ni kdo opazil pri tem početju. Ob tem je videl tresočo se malo Leo. Stopil je do nje, jo nežno prijel in z njo v naročju odkorakal proti svojemu avtu. V avtu so bili: mlajša ženska, katera je imela oči polne solza, in dva otroka - punčka in fantek, stara sedem in osem let, ki sta neutolažljivo hlipala. Moški je porinil punčki malo srnico v naročje, ki se je še vedno tresla in ji je njen mali srček divje razbijal v prsih od strahu. Punčka je takoj pozabila

jokati in je začela nežno božati prestrašeno malo srnico. Njen očka je takoj vstopil v avto in previdno zapeljal naprej. V srcu ga je peklo, ker je povozil tisto srno, še zlasti, ker je za njo ostala ta sirota, ki se je očitno še hranila z materinim mlekom. Zato je ni mogel kar pustiti same in prestrašene tam na cesti ob robu gozda, kjer bi nanjo prežale neštete nevarnosti. Očital si je, da je nepremišljeno vozil malo hitreje, resda še v mejah dovoljene hitrosti, a prehitro, da bi lahko preprečil trk in zadosti hitro, da je to moralo biti za srno usodno. A sedaj ni bilo poti nazaj in je moral misliti samo na to majhno bitje v naročju svoje hčerke. Zavedal se je tega, da bi moral o dogodku obvestiti pristojne in se ne bi smel znebiti srne, tako kot se je in zabrisati dokaze o nesreči. Spraševal je samega sebe, kako je lahko storil kaj takšnega, saj je bil pošten in odgovoren človek. Nikoli se ni izogibal nobene odgovornosti. Potem je dojel, da je to storil v paniki, ker ni hotel, da bi mala srnica videla mrtvo mater. Če bi stekla k njej, bi tudi ostala ob njej, pa bi lahko bila še ona v nevarnosti. Res je reagiral v paniki, vendar z razumom, saj mu je v hipu prišlo na misel, da je za malo srnico bolje živeti v iluziji, da je njena mamica, omotična od udarca, pobegnila v gozd in se izgubila. Ni je zapustila. Enostavno je bila preveč zmedena, da bi se spomnila na svojo malo srnico. Če si zmeden, reagiraš brezglavo. Tako razmišljajoč, se mu je po glavi pletla samo ena misel, in sicer, kako rešiti malo osirotelo srnico. Z ženo sta se posvetovala in zaključila, da bo najbolj prav, če srnico odneseta njegovi materi, ki je živela na veliki kmetiji. Bila je to še ne prav stara in zelo vitalna gospa, ki bo znala skrbeti za majhno srnico. Pa še v veselje ji bo, sta zaključila.

Tako je pristala mala Lea na veliki kmetiji v zaselku na obrobju Ribnice. Gospa, ki ji je bilo ime Marija, je jokala, ko je slišala zgodbo svojega sina. Bilo ji je zelo hudo, zaradi tiste srne, ki je na tako krut način izgubila svoje mlado življenje. Zato je z veseljem sprejela prošnjo svojega sina, da naj skrbi za malo srnico, ker on v mestu za to nima nobenih pogojev. Takoj, ko ji jo je njen sin izročil, jo je zavila v mehko in toplo odejico, malo segrela mleko in poiskala otroško stekleničko ter dudo, po kateri je nekoč hranila svoja vnučka, ko sta bila še majhna pri njej na obisku.

Srnica je bila seveda zelo lačna in je popila neverjetno veliko mleka, potem je utrujena zaspala. Gospa Marija ji je uredila posteljico tako, da je v leseno korito, v katerem je nekoč mesila kruh, nastlala nekaj sena, čez pa potegnila čisto belo rjuho in nanjo nežno položila srnico. Občasno jo je tudi okopala, kakor kakšnega dojenčka, seveda samo s toplo vodo. V začetku je srnica zelo pogrešala svoja starša, zlasti mamico. Še precej časa so se ji pred očmi pojavljale slike njene mamice v krvi tam na tisti cesti, na kateri jo je zbil tisti voznik. Ker je bila še premajhna in neizkušena, se ni zavedala tega, da je njena mamica mrtva in da je ne bo mogla videti nikoli več. Ni videla, da je tisti brezvestni voznik odvrigel telo njene matere nekam v grmovje, pa je bila prepričana, da je sama odpekotala v gozd, ko ji je uspelo vstati in se postaviti na noge. Zato je bila žalostna, saj je bila prepričana, da je njena mamica pozabila nanjo, ko je pobegnila s prizorišča nesreče, da si reši lastno kožo. Ko pa si je srnica malo opomogla in se ji ni več tako pogosto pojavljala slika umirajoče matere, pač pa samo včasih slika praznega rahlo okrvavljenega mesta, kjer je ležalo telo njene matere, jo je gospa jemala povsod s seboj, razen seveda takrat, ko je hodila v mesto, ali pa kam izven kmetije.

Na kmetiji je bilo veliko živali, od rac, kokoši, gosi, treh puranov, nekaj pujskov, koz, ovčk in kuncev. Tu so bile še štiri krave, mali osel, trije mladi mucki in velik pes ovčjak. In vse te živali so prijateljevale med seboj, pa so hitro sprejele medse tudi malo srnico. Kdaj pa kdaj je srnica naletela tu tudi na kakšno radovedno malo sivo miško, krastačo, tudi kakšno rejeno podgano, kakor oglje črnega krta, majhnega voluharja, da o pticah in žuželkah sploh ne bi izgubljali besed.

Ker čas celi rane in briše boleče spomine, je srnica postajala iz dneva v dan vedno bolj vesela in je v svojem poštenem in toplem srcu čutila potrebo po prilagoditvi življenju na kmetiji. Sčasoma je pozabila na to, kar se ji je zgodilo ter zakaj in kako je prispela tu, kjer je. Vedno bolj se je počutila, kakor da bi se skotila prav na tej kmetiji in da je to njen pravi dom. Da je del te kmetije. Ob gospe Marijini skrbi je hitro rasla in dobro napredovala. Počasi se je nehala hraniti z mlekom in je prešla na sočno travo. Seveda je od gospe Marije prejemale kot priboljške ostanke svežega zelja in druge zelenjave, ki so ji teknil. Tudi sadje je imela zelo rada, zlasti jabolka in hruške.

Vse živali na kmetiji so jo lepo sprejele, jo imele rade in se z njo tudi po otroško igrale. Tako je skakljala za mucki, se skrivala psu, se drgnila ob oslička, kozah in ovcah in je prav po pobalinsko nagajala kuram, racam in gosem. Držala pa se je bolj postrani od puranov, ker se jih je bala, zaradi tistega njihovega hreščavega vreščanja in pripravljenosti na boj ob vsakem času.

Tista gospe Marijina dva vnučka, Miran in Marta, sta od takrat, ko je bila mala srnica pri njuni babici, silila starša, da so jo obiskovali ob skoraj vsakem vikendu. Od takrat sta vse praznike in počitnice prebila pri babici in dedku.

Ko je bila Lea še mala, sta takoj po prihodu stekla k babici Mariji in dedku Juriju, ju na hitro pozdravila in narahlo poljubila, potem pa se zapodila k Lei. Podajala sta si jo, kakor kakšno žogo, seveda ljubeče in nežno. Zelo sta jo namreč imela rada in sta uživala v tem, da začutita njeno toplo sapico na svojih golih rokah, še bolj kot nekoč v sapici mladih muckov. Mala srnica je uživala tako v objemih otrok, kot tudi v družbi živali na kmetiji. Zelo je uživala tudi takrat, ko sta jo božala dedek Jurij in babica Marija.

Ker je bila še dojenček, ko je izgubila življenje njena mlada mamica, se ji je njen lik popolnoma izbrisal iz spomina. Iz spomina se ji je izbrisal tudi lik njenega postavnega očka. In ona ni več vedela kaj in kdo je. Tu so jo lastniki kmetije, njihovi sorodniki in prijatelji, klicali Lea. To ime pa ji ni bilo tuje in je nekako čutila, da ji ga je že ob rojstvu podarila njena mamica. A kdo in kakšna je bila njena mamica, tega se ni več spominjala. Le čudno ji je bilo, kako, da je ni nikoli ob njej in ko se je tega zavedala, je vedno postajala malo bolj otožna in nesrečna. Na tej kmetiji je namreč spoznala, da vsi malčki imajo svoje ljubeče mamice. Samo ona je ni imela. Vendar so jo druge živali hitro spravile pokonci in v dobro voljo.

Včasih jo je mučilo tudi vprašanje, kam spada, v katero vrsto od teh živali tu na kmetiji. Od krav je bila manjša. Od pujskov višja, bolj vitka in ne tako okrogla, kot so bili oni. Ni bila tako kosmata, kot so bile ovce. Od perutnine je bila tudi precej večja in ni imela kril, kar jo je ločilo celo od puranov. Pa tudi kljuna ni imela. Osliček je imel drugačno obliko glave in drugačna ušesa od njenih. Še od mačka je bila drugačna in tudi pes je bil nižji od nje. In kunci ji niso bili

niti malo podobni. Morda le malo – po bojazljivosti, kajti je nekje globoko v svojem srcu včasih začutila neko prikrito bojazen, medtem ko pa je bila navzven krotka, družabna in ni kazala niti malo strahu pred nobenim živim bitjem. Samo koze so se ji zdele malo bolj podobne, s tistimi svojimi kožuščki, le da so bile bele in ne kostanjevo rjave, kot je bila ona. Poleg tega so te imele še rožičke. Koze so imele rade, tako kot ona, sočno travo in mlado brsteče listje, ki ga je, tako kot one, zelo rada smukala z drevesnih vej. Dobro pa je zaznala vse razlike med vsemi temi živalmi na kmetiji, pa se je sčasoma bolj zblížala ravno s kozami, a je kljub temu še naprej prijateljevala tudi z vsemi drugimi živalmi. Pa ne, da ni uživala na tej kmetiji. Uživala je, pa še kako. Vsi so jo imeli radi. Bila je svobodna in kmetija je bila zares velika, tako da je ni niti prostorsko omejevala. Pa tu se je vsako sekundo nekaj dogajalo, tako da ji ni nikoli bil dolgčas. In tu so rasle najbolj bujne in sočne trave. Hrane je bilo v obilju. Tu je bilo na splošno zelo lepo. Zlasti sprehajati se med gredami dehtečih živopisnih vrtnic, gredicami cinij, potonik, lilij in ostalega cvetja, medtem ko so v bogatih krošnjah dreves žvrgoleli in čebljali ptički, po trati pa sem ter tja letali rumenokljuni kot oglje črni kosi in čivkajoči vrabčki. Res je tu bilo vse pravljlično lepo, vendar je ona kljub temu v globini svojega srca čutila nek njej nepojasnen nemir in nek skrivnostni klic divjine. Nemalokrat je čutila, da ne paše tu in da je v resnici iz nekega drugega sveta pritekla v ta njej, kljub vsemu, tuj svet. Klic divjine v njej je bil močnejši od njenega razuma, ki ji je govoril, da je njeno mesto prav tu. A kako naj bi vedela, kje je njeno mesto in kam paše, ko pa sploh ni vedela kdo sploh je. In ta skrivnostni klic divjine jo je spravljal v obup. Takrat, ko jo je tisti klic najbolj stiskal v svoj močan objem, se je samo ulegla in se delala da spi, ker ni hotela s svojo slabo voljo vplivati na druge, da so tudi oni slabe volje.

Par let za tem, ko je prišla na kmetijo, je že bila odrasla srna, ki pa je imela potlačene lastnosti živali, živeče v divjini, pa je jedla samo tisto, kar je vedela, da sme in tisto, kar je dobivala od gospe Marije, gospoda Jurija in njunih vnukov. Nikoli in prav nikoli ni delala nobene škode na posevkih, pa če je bila še tako lačna. Če kje ni bilo sočne trave, ali pa mladih listkov, ki bi jih posmukala brez kakšne škode, je potrpežljivo čakala, da ji njena dobrotnika postrežeta z obedom. Njena dobrotnika pa sta ravno na podlagi njenega obnašanja zaključila, da ni prav še naprej držati jo v ujetništvu, kajti je bila vseeno divja žival, ki je spadala v divjino in vsako nadaljnje bivanje na kmetiji, bi ji lahko škodovalo, ko bi se enkrat le morala vrniti v divjino, kamor spada. Zato sta se odločila, da ji povrneta svobodo, četudi je na kmetiji nista imela na vrvici, ali pa zaprte v kletki. Tudi tu se je gibala svobodno, le da tu ni bila divjina in kljub vsemu ni živela svobodno v divjini, temveč v urejenem človeškem okolju. Bila je svobodna in ni bila svobodna, ker je bila omejena znotraj meja kmetije. Tam v divjini so jo pa čakala neomejena prostranstva. Tam je bila svoboda in tam jo je čakala svoboda.

Nekega dne, bilo je to v začetku jeseni, sta se gospa Marija in gospod Jurij o tem posvetovala s svojim sinom in njegovo ženo. Tudi njun sin in njegova žena sta bila enakega mnjenja, da ta žival spada v svoje življenjsko okolje in da je prišel čas, za njeno vrnitev v naravo. Otroka, ki sta med tem tudi že zrasla, sta začela grenko jokati, kajti si nista več mogla zamisliti, da na kmetiji ne bi bilo več srnice. Zelo bi jo pogrešala. A sta se tudi ona zavedala tega, da ne smeta biti egoista, ker mora srnica zaživeti življenje, ki je svojstveno samo

srnicam, saj se tudi onadva ne bi počutila dobro, če bi bila ujeta kje v gozdu. Tako so se hitro zatem vsi pripravili na slovo. Nekega dne je sin gospe Marije, ki je srnico pripeljal k njeni hiši, pripravil avto za to, da jo odpelje tam v goščave Kočevskega gozda. In ko so jo vsi še zadnjič objeli, pobožali in še poljubili, jo je s težavo spravil v avto in jo je odpeljal v njeno rodno okolje. Tudi on jo je še zadnjič objel, jo pobožal, potem pa ljubeče potrepljal po zadnjici in jo poskušal nagnati v gozd. Vendar ni in ni hotela oditi, tako da je moral spraviti avto na bolj varen del in se odpraviti še sam s srnico v gozd. Tekal je pred njo in jo dražil, da ga naj dohiti. Nekaj časa sta se igrala in lovila. Ko pa mu je bilo jasno, da se bo stežka osvobodil Lee, je, ko je bila, zaradi radovednosti, bolj nepazljiva, hitro splezal v drevesno krošnjo in se ji skril. Dobro se je zavedal tega, da živali imajo zelo razvit voh, pa se Lea ne bi oddaljila od mesta, kjer bi ga zavohala, dokler ga ne bi našla. Moral je počakati v krošnji vsaj nekaj časa. Ona ga je najprej iskala v krogu, ki se je širil in širil, dokler je ni več opazil. Takoj se je spustil z drevesa in se je pognal v divji dir do avta ter odpeljal, solznih oči.

Lea je hodila čisto počasi in ovohavala zrak, išoč svojega prijatelja, človeka, ki je povzročil smrt njene mame, pozneje pa poskrbel za njeno varno preživetje, potem pa se je podala v dir, a njega ni in ni bilo od nikoder. Bila je že lačna in žejna. Pa tudi vse tiste svoje prijatelje in prijateljčke na kmetiji je pogrešala. Iz minute v minuto vedno bolj in bolj. Strtega srca je osmukala nekaj šopkov sočne trave in se je v bližnjem potočku še napila osvežujoče vode. Potem se je utrujena zarila med podrastje in tu, dobro skrila ter utrujena, zaspala. Vse naslednje dni pa je kakor zblojeni duh tavala po gozdu. Ob tem je srečevala druge srne in srnjake, ki so jo radovedno opazovali. Poznali so se med seboj. Nje pa niso poznali, saj je niso še nikoli videli. Spraševali so se, od kod se je neki vzela tako popolnoma sama. Seveda ni bila nobena posebnost to, da se je kdaj pa kdaj v njihovem gozdu našel kdo nov, a nikoli popolnoma sam. Vedno so prihajale nove živali v manjšem, ali večjem številu skupaj in skoraj nikoli posamezno, kajti ni bilo varno sam tavati in postopati po tujih gozdovih.

Tako kot to v življenju biva, se je Lea prilagodila na novo okolje in se sprijaznila s tem, da ne bo nikoli več videla svojih starih prijateljev. Hrane ji v gozdu ni bilo težko najti niti pozimi, kajti so takrat za to poskrbeli lovci. Le osamljenost jo je mučila. Ni pa se mogla priključiti drugim srnam in srnjakom, ker ni vedela, da spada k njim. Ni vedela kdo je in kaj sploh je. Kdaj pa kdaj je naletela na kakšno divjo kozo in se ji je hotela približati, ker je še vedno menila, da spada h kozam, a se je ta pred njo dala v divji dir. Kdaj pa kdaj je naletela tudi na kakšnega volka. S svojo krotkostjo in milino ter srčno dobroto, je bila nemalokrat v nevarnosti, da se mu približa in s tem spravi lastno življenje v nevarnost, a jo je divji blesk v volkovih očeh vedno opozoril na previdnost, kar jo je potem obvarovalo pred volkom. Medveda se pa je tako zbala, ko ga je prvič videla, da se je naredila manjšo in še bolj nevidno od male sive miši.

Kdo sploh sem in zakaj so se me na tak način znebili tisti s tiste kmetije, da so me enostavno odvrgli v ta gozd, se je venomer spraševala. Nekako je instinktivno vedela, da se je vrnila domov, a komu v objem, ko pa sploh niti tega ne ve, kdo je, se je spraševala. Niti vonja svojih staršev in sorodnikov ni poznala, da bi jih lahko poiskala. Vonjave bitij, ki jih je poznala in ljubila, so jo vleklye drugam in ne k srnam in srnjakom. Tisti tam na tisti kmetiji, kjer je

živela in je verjela, da je tisto njen pravi dom, so dišali popolnoma drugače. Nekateri tu, ki so vsaj malo dišali po znanem, niso obračali niti pozornosti nanjo. Zato je postajala bolj in bolj nesrečna.

Ko jo je zajel obup do zadnje celice njenega nežnega telesa in zadnje kapljice njene mlade krvi, je opazila ne več tako mladega srnjaka, z velikimi brazgotinami na svojem levem boku, kako popolnoma sam smuka sočno travo. In naenkrat so se ji začele pred očmi pojavljati slike, kako vsa nebogljenka leži v objemu tega srnjaka, ki ji s svojim toplim in vlažnim jezikom čisti svilast kožušček in kako jo ljubkuje, medtem ko ju iz bližine ljubeče opazuje neka prelepa mlada srna. Iz njenih božansko lepih oči veje samo čista ljubezen. In spomini so začeli prihajati na dan in so se ji začeli vračati. Kakor v transu se je začela približevati tistemu starejšemu srnjemu samcu in ovohavati zrak ob njem. Njegov vonj ji je bil nekam dobro znan.

Tudi srnjak je začel ovohavati zrak okoli sebe. Ko je opazil mlado srnico, ki bulji vanj, še bolj. In tudi njemu je bil poznan vonj, ki se je širil od nje. Vse na njej ga je spominjalo na njegovo izgubljeno ljubezen, na njegovo nikoli pozabljeno ljubico, na srno, ki je bila najlepša med vsemi najlepšimi, po kateri so hrepeneli skoraj vsi prelepi srnjaki v teh Kočevskih gozdovih daleč naokoli, a ona je izbrala njega, samotarja, ki ga je izločilo in osamelo življenje, zaradi tistih njegovih odurnih brazgotin. Vendar jih ona ni videla. Njej se je zdel ravno on, zaradi svoje močnatosti in telesne moči, najlepši med vsemi srnjaki, ki jih je poznala in ki jih je sploh kdaj videla. Izbrala ga je, zaživela z njim in ga ljubila, potem pa izginila neznano kam z njuno ljubljeno dojenčico vred. In zdaj stoji tu pred njim ta mala srnica, ki ne more biti nihče drug, kot njegova ljuba hči, ki jo je venomer iskal v pustih dneh in neprespanih nočeh, tako kot tudi njeno mamico, vse odkar se je tistega dne zbudil in ugotovil, da ju ni poleg njega. Klical ju je in klical ter iskal in iskal, a zaman. Ni ju bilo več od nikoder. Ves gozd daleč naokoli je preiskal, po vseh hribčkih in hribih se je plazil, se spuščal v vsako grapo, pogledal v vsako luknjo, a ju ni in ni mogel najti. Sedaj pa stoji ena od njiju tu pred njim in to mora, da so sanje, si je mislil. Nekako je moral zdramiti sam sebe in poskušati ugotoviti, ali ne gre le za sanje, ali je pa to resničnost, kajti je bil prepričan, da se mu bo to splačalo in ne sme izgubiti priložnosti. Tudi če se bo izkazalo, da to ni res, kajti je vse bolje, kot pa živeti v dvomu in se obtoževati, zakaj ni mogel zbrati poguma in se soočiti s situacijo, kakršnakoli, da je. Zato je s tresočim glasom zaklical v srnji govorici:

»Lea, si to ti ljuba moja hčerka - hči moje preljube družice Ele in moja?«

Lea ga je pogledala s svojimi prelepimi očmi, enakimi kot jih je imela njena mati, in se mu je zazrla globoko v njegove oči, skorja do dna.

»Si res ti, moj ljubi očka? Veš zdi se mi, da si. Vonj po tebi je ostal za vedno zažrt v mojih nosnicah in tistih tvojih brazgotin ne bom pozabila nikdar, a vseeno še nisem prepričana, da sem te lahko našla.«

»Kaj pa je bilo s tvojo mamico, kje je ona in zakaj sta me zapustili?«

»Nisva te zapustili. Le na potep čez cesto sva se podali z mamico, ko si ti bil tako utrujen in si trdno zaspal. Ko sva prišli do ceste, je mami v vnemi, da bi mi pokazala, kako ni nič plašljiva, neprevidno stopila s hitrimi koraki na cesto, jaz pa še ne, ker me je bilo strah. V tem pa je priletel avto, mami je najprej obležala v neki luži, potem pa enostavno kar izginila.

Mene je pobral voznik in me je odpeljal na kmetijo, kjer sem živela dokaj veselo življenje. Vsi so mi izkazovali veliko pozornosti in ljubezni in sploh ne vem, zakaj me je potem mladi gospod pripeljal in me odvrigel v ta gozd, da tavam po njem, kakor kakšna senca, oziroma nemirni duh.«

»Oh, hčerkica, samo, da sem našel vsaj tebe. Sedaj mi noben dan ne bo več tako pust in osamljen! Povej mi vse o svojem življenju...«

»Veš, očka, za to bo še dosti časa! Sedaj uživajva v tem trenutku sreče, ko sva se našla.«

»Očka, veš kaj me je najbolj mučilo ves ta čas. To, da sploh nisem vedela, kaj sem. Ali sem morda kakšen res velik pes, teliček, osel, ovca, ali pa koza. Zavedala sem se le tega, da ne spadam med perutnino in nisem zajček, ker so oni dosti manjši od mene tudi v globoki starosti. Sedaj vem, kdo sem. Jaz sem ti, mar ne!«

»Ne hčerka moja, ti nisi jaz, ti si prelepa mlada srnica! Takšna, kot je bila tvoja mamica takrat, ko sva se prvič srečala.«

Tako je mlada srna končno ugotovila, kdo je in kam spada. In je spoznala tudi to, da je tisti mladi gospod ni odvrigel tu v ta gozd zato, da bi se je znebil, ker je nihče od njegovih, pa tudi on sam, ni imel več rad, temveč zato, ker so jo imeli vsi preveč radi. In ker so jo imeli zelo radi, so se znali znebiti lastnega egoizma in ji omogočiti, da zaživi v svobodi in svojem okolju življenje vredno vsake srne. Tudi to se ji je posvetilo, da jo bodo kdaj pa kdaj prišli njeni dobrotniki poiskati in se z njo poigrati tu v tem gozdu. Ona jih bo dočakala veselega srca. Sedaj pa je najbolj pomembno to, da je našla svojega ljubega očka in bo uživala v njegovi ljubezni. On jo bo varoval in ščitil, dokler tudi ona ne bo našla kakšnega njemu podobnega mladega srnjaka in mu postala družica. Vendar si je obljubila, da ne bo nikoli pozabila na svojega ljubega očka.

Vendar svojemu očku ni nikoli povedala natančno, kakšna usoda je v resnici doletela njeno mamico. Morda zato, ker se niti sama ni več mogla prav spomniti vsega, ali pa samo zato, ker mu ni hotela prizadejati še več bolečin.

Je pa zato sveto obljubila sebi, da bo vedno previdna, ko bo morala prečkati kakšno bolj ali manj prometno cesto, tudi gozdno, da ne bi spravila sebe in drugih v nevarnost, kajti je življenje prelepo in predragoceno, da bi ga zapravljali z nespametnimi dejanji. In nikoli ne bo prečkala ceste tam, kjer ta ni zadosti pregledna. Njena šola je terjala visoko ceno in to je morala upoštevati, si je še obljubila. Pa še to si je rekla, da bo morala enkrat opazovati svojega ljubega očka, kako varno on prečka cesto. Če bo ugotovila, da kljub vsej modrosti njegovih let dela napake, ga bo morala poučiti o tem, kaj lahko in česar ne sme. Res je, da so starejši bolj modri in izkušeni, a tudi mladi znajo dobro opazovati. Zato tudi oni lahko česa naučijo starejše, enako kot starejši mlade. Starejše tare več skrbi in znajo zaradi lastnih skrbi biti kdaj pa kdaj tako zamišljeni, da vse, kar delajo, delajo kot kakšni avtomati in takrat se lahko hitro zgodi kaj hudega. Takrat jim lahko priskočijo mladi na pomoč. Mladi pa znajo biti, zaradi svoje mladostne vihravosti, še kako nepremišljeni, na kar jih lahko opozorijo starejši, na podlagi svojih izkušenj, kajti so tudi oni bili nekoč vihravi in nepremišljeni.

Ko se je spomnila še tega, kdo je povozil njeno mamo, se je spraševala o tem, kaj čuti do tega človeka in ali bo lahko on še vedno njen prijatelj ter ali bodo lahko tudi njegovi najbližji

še njeni prijatelji. Po daljšem razmisleku je zaključila, da lahko, kajti voznik ni naklepno ubil njene mame. Vozil je po predpisih in njene mamice ni mogel videti. Lahko bi sicer vozil malo bolj počasi, vendar kaj bi se potem lahko zgodilo, morda bi se njeni mamici uspelo izogniti se trku. V tem primeru bi jo lahko skupili obe, ker bi jo mamica poskušala rešiti. Ali pa tudi mamici ne bi uspelo in bi se samo hudo poškodovala, kar bi bilo isto. Njena mamica ne bi smela prečkati ceste na njenem nepreglednem delu. Voznik je pa že hudo kaznovan, ker je mnoge noči prebedel in ni mogel spati, zaradi slik povožene srne, ki so se mu pojavljale pred oči. V to je bila prepričana. Pa tudi ugotovila je tudi iz njegovega obnašanja in obnašanja njegove družine do nje. Očka bo morala vprašati, ali ne bi bilo dobro, če bi onadva odprla šolo, v kateri bi poučevala, kako varno prečkati prometno cesto, da se ne bi še drugim zgodilo česa hudega, kot se je njeni mamici.